

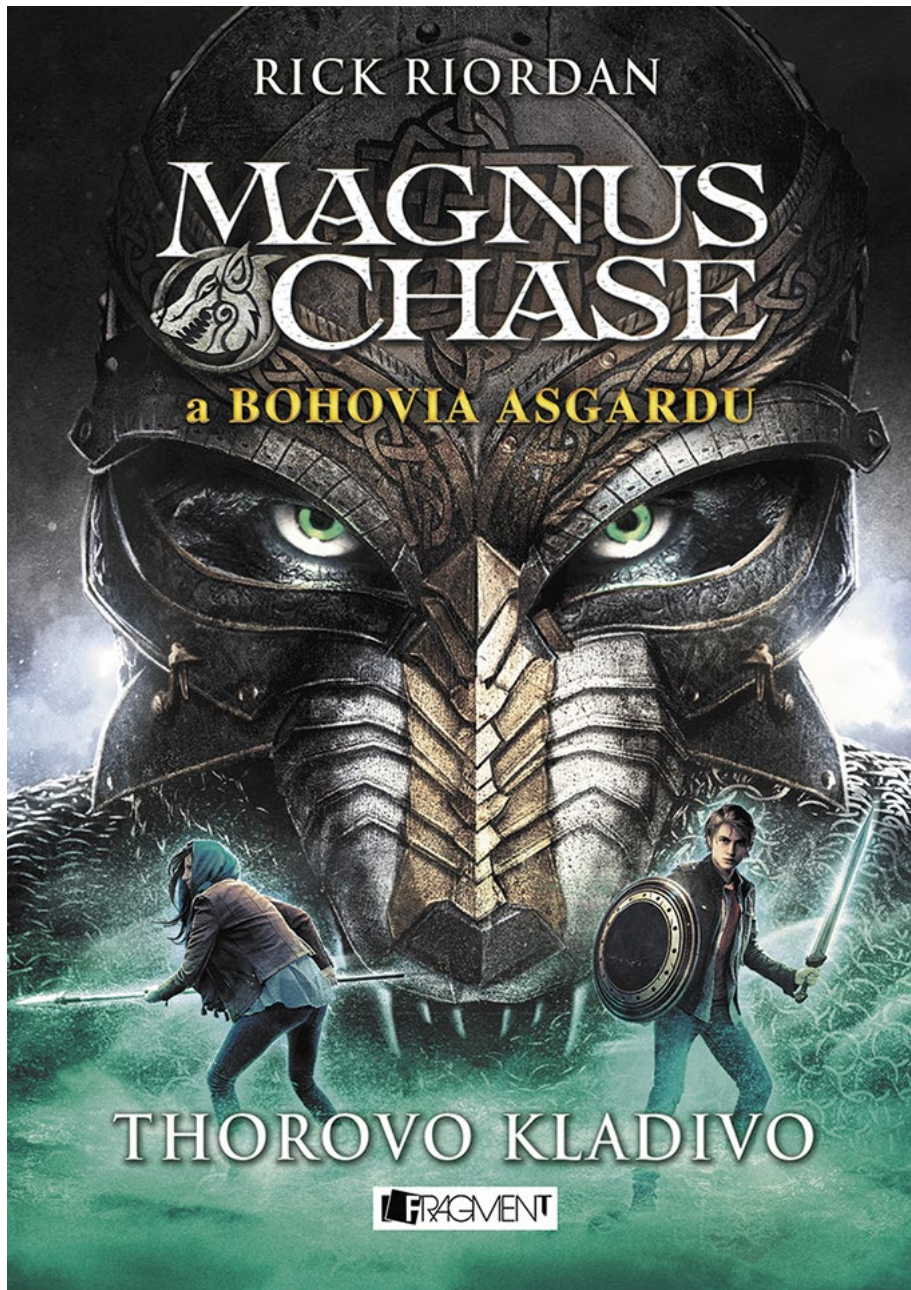
RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

THOROVO KLADIVO

FRAGMENT

Magnus Chase a bohovia Asgardu 2 – Thorovo kladivo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Rick Riordan
Magnus Chase a bohovia Asgardu 2 – Thorovo kladivo
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

RICK RIORDAN

MAGNUS
CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

THOROVO KLADIVO

 FRAGMENT

*Túto knihu venujem J. R. R. Tolkienovi,
ktorý mi otvoril svet severskej mytológie.*

OBSAH

1. Prestal by si mi láskavo vraždiť kozu?	9
2. Štandardná naháňačka po strechách s hovoriacimi mečmi a nindžami	19
3. Moji priatelia ma chránia tým, že mi vôbec nič nepovedia. Vďaka, kamoši	27
4. Prebehne po mne gepard	35
5. Môj meč má lepší spoločenský život ako ja	45
6. Lasičková polievka, to je moje	53
7. Ublížil vám alebo vašim blízkym niekedy lindorm?	58
8. Zabitím zachránený pred istou smrťou	65
9. Nikdy nechodte do vírivky s bezhlavým bohom	70
10. Najtrápnejšie vikinské luau všetkých čias	78
11. Čo musíte urobiť, aby ste si vyslúžili standing ovation?	85
12. Rande so Samirah v korune stromu	94
13. Pokoj, je to iba malá veštba smrti	102
14. Otvor truhlu s Krvavou riekou. Alebo radšej nie	109
15. Kto hlasuje za zamordovanie Magnusa, nech povie, prosím, áno	116
16. Hearthstone vypustí svojho vnútorného býka	126
17. Strýko Randolph postupuje na vrchol rebríčka v mojom zozname grázlov	131
18. Musím sa v posunkovej reči naučiť omnoho, ale omnoho viac nadávok	139
19. Nemám sa báť, keď sa pilot modlí?	147
20. V prípade posadnutia diablom postupujte, prosím, podľa svetelných značiek k najbližšiemu východu	156
21. Tulákov zastrelia, uväznia a potom opäť zastrelia	163
22. Hearthstoneov otec je asi mimozemšťan unášajúci kravy	170
23. Hej, jeho druhé auto je určite UFO	176
24. Fíha, ty chceš dýchať? Tak to budú tri zlatky navyše	183
25. Hearthstone, lámač srdc	190
26. Bombu na všetky tie ryby	195
27. Okamžite ma pusť, lebo z teba urobím miliardára!	204
28. A ak si objednáte hneď, získate navyše tento prekliaty prsteň!	211
29. Nøkkovia, nøkkovia	221
30. Tam, tam, tam za tou dúhou, tam sa dejú veci	229

31. Heimdall si robí selfie doslova s každým	241
32. Godzilla mi posielala dôležitú správu	251
33. Prestávka na falafel? S radosťou	257
34. Navštívime moje obľúbené mauzóleum	264
35. Máme menší problém	271
36. Bowlingové vrece v štýle prêt-à-porter	281
37. Opekanie falafelu nad otvoreným ohňom	285
38. Blitzenovo heslo nikdy v živote neuhádnete	294
39. Elvis sa vynoril z bowlingového vreca	300
40. Krpec Billy si to rozhodne zaslúži	307
41. Keď si nevieš poradiť, premeň sa na hryzavý hmyz	317
42. Alebo sa môžeš iba silno rozžiariť. To tiež funguje	325
43. Stále len <i>pomôžem, pomôžem</i> . No vieš vôbec, čo to slovo znamená?	331
44. Sme poctení runami a bonusmi	339
45. Myšie chvostíky nikdy nevyzerali tak desivo	348
46. Tu máme nevestičku/zabijaka	356
47. Chystám sa na maškarný ples	362
48. Všetci na palubu kozieho expresu!	371
49. Thrym	380
50. Trochu jedu do tváre na osvieženie, pane?	388
51. Vitaj, paranoja, moja stará známa	397
52. Strýko sekáč a jeho chór spevákov	404
53. Ako ohľaduplne pozabíjať obrov	412
54. Veveričky v okne sú niekedy väčšie, než sa zdá	421
55. Sedmokrásky v tvare elfa	429
56. Schôdzka pri kávičke, druhý pokus	436
57. Žiadam o láskavosť	441
SLOVNÍČEK	447

Prestal by si mi láskavo vraždiť kozu?

PONAUCENIE: Pozvete valkýru na kávičku a zostane vám na krku účet aj mŕtvola.

Samirah al-Abbásovú som nevidel skoro šesť týždňov, takže keď sa z ničoho nič ozvala, že sa potrebuje porozprávať o živote a smrti, hneď som súhlasil.

(Po technickej stránke som už mŕtvy, a to znamená, že sa ma otázky *života a smrti* vlastne netýkajú, ale aj tak... Sam hovorila s úzkosťou v hlase.)

Dorazil som k Zamyslenému hrnčeku na Newbury Street a jej nikde. Bolo tam plno ako obyčajne, a tak som si zastal do radu. O pár sekúnd vletela Sam dovnútra – a to doslova, priamo nad hlavami zákazníkov.

Nikto ani nemihol okom. Bežní smrteľníci mágiu veľmi nevnímajú, a to je dobre, lebo inak by Bostončania večne šaleli z obrov, trolov a *einherjarov* vyzbrojených vojnovými sekerami a hrnčkami s latté.

Sam pristála vedľa mňa v školskej uniforme – bielych tenisákach, kaki nohaviciach a námorníckom tričku s dlhým rukávom so znakom King Academy. Vlasy jej zakrýval zelený hidžáb a za

opaskom jej visela sekera. Dal by som ruku do ohňa za to, že tá sekera k uniforme nepatrí.

Bol som rád, že sme zase spolu, no neušli mi tie tmavé kruhy pod očami. Zaknísala sa na päťách.

„Čau,“ pozdravil som ju. „Vyzeráš otrasne.“

„Aj ja ťa rada vidím, Magnus.“

„Nie, chcem povedať... naháňaš strach *ako obyčajne*. Len sa mi vidíš vyčerpaná.“

„Nechceš rýľ, aby si si do mňa mohol poriadne zaryť?“

Zdvihol som ruky na znak, že sa vzdávam. „Kde si bola posledný mesiac a pol?“

Plecia jej trochu zmeraveli. „Tento polrok nás hrozne zavalili. A po škole doučujem deti. No a potom, možno sa pamätáš, mám ten vedľajší džob – zbieram duše mŕtvych a tiež robím supertajné misie pre Odina.“

„Jasné, vy dnešné preťažené deti a tie vaše nabité rozvrhy.“

„A okrem toho... ešte aj pilotný výcvik.“

„Pilotný výcvik?“ Posunuli sme sa v rade o kúsok dopredu. „Akože pilotovanie *lieťadiel*?“

Vedel som, že sa Sam chce stať profesionálnou pilotkou, ale netušil som, že už chodí na kurz. „To *môžeš* v šestnástich?“

Oči jej žiarili vzrušením. „Dedko s babkou by mi to nikdy nedovolili, ale Fadlanovci majú priateľa a ten tú školu riadi. Nakoniec Jida a Bibi presvedčili...“

„Aha,“ uškrnul som sa. „Takže ten kurz je darček od Amira.“

Sam sa začervenala. Bola jediná v mojom veku, o kom som vedel, že je *zasnúbený*, a keď sa spomenul Amir Fadlan, vždy ju to milo podráždilo.

„Ten kurz je najpozornejší, najpremyslenejší...“ túžobne si po-

vzdychla. „Ale dosť už o tom. Neprivliekla som ťa sem kvôli debatám o mojom rozvrhu. Máme sa tu stretnúť s informátorom.“

„S informátorom?“

„Môže to byť zlom, na aký už dlho čakáme. Ak má správne informácie...“

Zabzučal jej telefón. Vylovila ho z vrečka, pozrela na displej a zahrešila. „Musím ísť.“

„Veď si práve prišla.“

„Ide o valkýry. Hrozí kód tri osem jeden: schyľuje sa k hrdinskej smrti.“

„To si si vymyslela.“

„Nevymyslela.“

„Takže... niekomu zide na um, že otrčí kopytá, a predtým ti napíše správu: *Mám smrť na jazyku! Rýchlo, potrebujem valkýru!* A pridá zopár smutných smajlíkov.“

„Ešte si pamätám, ako som odniesla do Valhaly tvoju dušu. Ty si mi nepísal.“

„Nie, ale ja som niečo extra.“

„Jednoducho si sadni k stolíku vonku,“ prikázala mi. „Porozprávaj sa s mojím informátorom. Vrátim sa, len čo budem môcť.“

„Ani neviem, ako ten tvoj informátor vyzerá.“

„Keď ho zbadáš, hneď budeš vedieť, že je to on,“ ubezpečila ma. „Nič sa neboj, no a kúp mi koláč.“

Vyletela von ako Superman v hidžábe a zaplatiť som musel ja.

Zobral som dve veľké kávy a dva koláče a našiel som voľný stôl na terase.

Jar zavládla v Bostone skoro. K obrubníkom sa ešte vždy lepili zvyšky špinavého snehu ako zubný povlak na stoličky, ale

čerešne už boli obsypané bielymi a červenými pukmi. Vo výkladoch luxusných butikov rozkvitlo pastelové kvietkované oblečenie. Turisti sa trúsili a užívali si slniečko.

Sedel som pri stolíku v čerstvo vypraných rifliah, tričku a riflovej bunde a bolo mi fajn. Pomyslel som si, že je to prvá jar po troch rokoch, čo nie som bezdomovec.

Vlani o takomto čase som vyberal kontajnery. Spal som pod mostom v Public Garden, potuloval sa s kamošmi Hearthom a Blitzom, vyhýbal sa policajtom a usiloval sa jednoducho prežiť.

A pred dvoma mesiacmi som odrazu zomrel v boji s ohnivým obrom. Prebral som sa v hoteli Valhala ako jeden z Odinových bojovníkov *einherjarov*.

Teraz som mal čisté oblečenie. Každý deň som sa sprchoval. Každú noc som sa vyvaľoval v pohodlnej posteli. Mohol som vysedať v kaviarni, napchávať sa tým, za čo som zaplatil, a nemusel sa báť, že ma vyhodia.

Od svojho znovuzrodenia som si zvykol na veľa čudných vecí. Putoval som v deviatich svetoch a stretával severských bohov, elfov, trpaslíkov a ďalšiu bandu príšer, ktoré ani neviem pomenovať. Získal som zázračný meč a ten mi teraz visel na krku v podobe runového prívesku. Dokonca som absolvoval šialený rozhovor so svojou sesternicou Annabeth o gréckych bohoch, ktorí sa potílkajú po New Yorku a sťažujú život zase *jej*. Severná Amerika je zrejme zaplavená prastarými bohmi. Všetko je tu nimi zamorené.

To som ešte ako-tak strávil.

No ocitnúť sa počas príjemného jarného dňa zase v Bostone a prechádzať sa tu ako obyčajný smrteľný chalan?

To bolo čudné.

Sledoval som dav chodcov a pátral po Saminom informátorovi. *Keď ho zbadáš, hneď budeš vedieť, že je to on*, tvrdila. Uvažoval som, aké informácie ten človek má a prečo to Sam pokladá za otázku života a smrti.

Pohľad mi padol na priečelie obchodu na konci bloku. Nad vchodom sa ešte vždy hrdo ligotala mosadzná a strieborná tabuľka: TO NAJLEPŠIE OD BLITZENA, ale obchod bol zatvorený. Na skle na dverách visel zvnútra papier s narýchlo načarbaným nápisom červenou fixkou: *Rekonštrukcia. Otvoríme čoskoro!*

Chcel som sa na to opýtať Sam. Netušil som, prečo môj starý kamoš Blitz tak odrazu zmizol. Jedného dňa pred pár týždňami som jednoducho prišiel k obchodu a zistil, že je zatvorený. Odvtedy sa Blitz ani Hearthstone neozvali. A to nemali vo zvyku.

Tak som sa zamyslel, že som si informátora skoro nevšimol, až kým nepodišiel ku mne. Sam mala pravdu, tu na ulici fakt riadne vyčnieval. Kozľa v nepremokavom kabáte nestretnete každý deň.

Medzi skrútenými rohmi mal narazený klobúk, na nose slnečné okuliare, kabát sa mu podpletal medzi zadnými kopytami.

Napriek tomu dômyselnému preoblečeniu som ho hneď spoznal. V inom svete som túto kozu zabil a zjedol. Na také puto sa tak ľahko nezabúda.

„Čau, Otis.“

„Pssst,“ zasyčal. „Som tu inkognito. Volaj ma... Otis.“

„Neviem, či *inkognito* funguje práve takto, ale nech sa ti páči.“

Otis, krycím menom Otis, vyliezol na stoličku, ktorú som obsadil pre Sam. Usadil sa na zadok a predné kopytá položil na stôl. „Kde je tá valkýra? Tiež je inkognito?“ Nakukol do najbližšieho vrecka na pečivo, či sa tam Sam neschováva.

„Samirah musela ísť vyzdvihnúť nejakú dušu,“ vysvetlil som mu. „Hneď tu bude.“

„Musí byť fajn, mať v živote nejaký zmysel,“ povzdychol si Otis. „No, vďaka za jedlo.“

„To nie je pre...“

Otis schmatol Samino vrečko s koláčom a pustil sa doň aj s papierom.

Postaršia dvojica pri vedľajšom stole sa na môjho kozieho kamaráta pozrela a usmiala sa. Možno ho svojimi smrteľnými zmyslami vnímali ako milučké chlapčiatko alebo smiešneho psíka.

„Takže.“ Pohľad na Otisa, ako sa napcháva a trúsi omrvinky na chlopne kabáta, ma mučil. „Máš pre nás nejaké správy?“

Otis si grgol. „Ide o môjho pána.“

„Thora.“

Strhol sa. „Jasné, o toho.“

Keby som ja pracoval pre boha hromovládcu, tiež by som sa strhol, keby som začul jeho meno. Otis a jeho kozí brat Marvin ťahali božský voz a okrem toho Thorovi slúžili ako nevyčerpatelná zásoba kozieho mäsa. Každý večer ich zabil a zjedol a každé ráno ich zase oživil. A preto sa svedomito učte, milé deti, a choďte na vysokú – aby ste, keď vyrastiete, neskončili ako zázračná koza.

„Konečne mám indíciu,“ rozhovoril sa Otis, „k *istému predmetu*, ktorý sa stratil môjmu pánovi.“

„Myslíš jeho kla-?“

„Nevyslovuj to nahlas!“ okríkol ma Otis. „Ale áno... jeho *kladi-nu*.“

Zaletel som v myšlienkach späť k januáru, vtedy som po prvý raz stretol boha hromu. Predstavil som si príjemné chvíle pri tá-

borovom ohni, keď som počúval, ako Thor prdí, melie o svojich obľúbených televíznych programoch, prdí, sťažuje sa na stratené kladivo, ktorým zabíjal obrov a na ktorom sledoval svoje obľúbené programy, a prdí.

„Stále je preč?“ spýtal som sa.

Otis poklopal prednými kopytami o stôl. „No, *oficiálne*, samozrejme, nie. Keby obri vedeli naisto, že Thor nemá ved'-vieš-čo, vtrhli by do smrteľného sveta, všetko by zničili a mne spôsobili depresiu ako sviňa. Ale *neoficiálne*... áno. Pátrame po tej veci celé mesiace, a nič. Thorovi nepriatelia sú čoraz trúfalejší. Cítia slabosť. Zdôveril som sa svojmu terapeutovi, že mi to pripomína časy, keď som bol ako malé kozľa v ohrade a starí mazáci skúšali, čo vydržím.“

Otisove žlté oči s úzkymi zreničkami sa zadívali kamsi do diaľky. „Myslím, že vtedy sa začali moje depresie.“

Schyľovalo sa k niekoľkohodinovej debate o Otisových pocitoch. Ale pretože som hrozná osoba, odbil som ho slovami: „Je mi to ľúto,“ a obrátil som list. „Otis, keď sme sa videli naposledy, našli sme pre Thora peknú železnú tyč, tú môže používať ako záložnú zbraň. Nie je celkom bezbranný.“

„To nie, ale tá tyč nie je taká dobrá ako... *kladina*. Obri sa jej tak veľmi neboja. A Thor je nervózny, keď má na nej chytať televízne programy. Malá obrazovka, mizerné rozlíšenie. Nemám rád, keď je Thor nervózny, potom si nedokážem nájsť priestor na šťastie.“

Veľa z toho nedávalo zmysel: prečo má Thor taký problém objaviť vlastné kladivo, ako tú stratu tak dlho utajil pred obrami a predstava, že by mal cap Otis nejaký priestor na šťastie.

„Takže Thor chce, aby sme mu pomohli,“ tipol som si.

„Oficiálne nie.“

„Isteže nie. Všetci si na to musíme zaobstarať dlhé kabáty a tmavé okuliare.“

„Výborný nápad,“ pochválil ma Otis. „V každom prípade som povedal tej valkýre, že ju budem udržiavať v obraze, lebo má na povel Odínove... no, vieš, špeciálne misie. Toto je moja prvá poriadna indícia, kde sa *istý predmet* nachádza. Mám spoľahlivý zdroj. Je to ďalšia koza, chodievame k tomu istému psychiatrovi. Začula niečo doma na dvore.“

„Takže máme sledovať stopu podľa rečí z dvora, ktoré si si vypočul v čakárni u psychiatra.“

„To by bolo super.“ Otis sa naklonil dopredu, až som sa zľakol, že spadne zo stoličky. „Ale musíte si dávať pozor.“

Mal som čo robiť, aby som sa nerozosmial. Už som si hádzal lávovú loptu s ohnivými obrami, poletoval som s orlom nad bostonskými strechami, vylovil som z Massachusettského zálivu Hada sveta a skolil vlka Fenrira kľbkom povrazu. A táto koza mi bude dávať rozumy, vraj nech si dávam pozor!

„Takže, kde je *kladina*?“ spýtal som sa. „V Jotunheime? V Niflheimi? Thorprdheimi?“

„Žartuješ!“ Otisovi sklzli slnečné okuliare z nosa nabok. „*Kladina* je v inej nebezpečnej oblasti. V Provincetowne.“

„V Provincetowne,“ opakoval som. „Na špičke mysu Cape Cod.“

Na to miesto som si matne spomínal. Raz v lete, keď som mal asi osem, ma tam mama vzala na víkend. Pamätal som si pláže, miestne karamelky, humrový závin a veľa umeleckých galérií. Najnebezpečnejšie, na čo sme tam natrafili, bola čajka s hnačkou.

Otis stíšil hlas. „V Provincetowne je taká mohyla – mohyla *nemŕtvych*.“

„Takže mohyla živých?“

„Nie, nie. Nemŕtvi...“ Otis sa striasol. „No, to sú silní duchovia, ktorí radi zbierajú čarovné zbrane. Ich hrobka sa nazýva *mohylový hrob*. Prepáč, ťažko sa mi o nich rozpráva. Pripomínajú mi môjho otca.“

To vo mne spustilo ďalšiu lavínu otázok o Otisovom detstve, ale rozhodol som sa prenechať ich jeho terapeutovi.

„Je v tom Provincetowne množstvo brlohov nemŕtvych Vikingov?“ spýtal som sa.

„Iba jeden, pokiaľ viem. No aj to stačí. Ak je *istý predmet* tam, bude fuška ho získať – bude pod zemou a chránený silnou mágiou. Potrebuješ kamarátov, toho trpaslíka a elfa.“

To by sa mi pozdávalo, keby som však tušil, kde tí kamaráti sú. Dúfal som, že Sam vie viac ako ja.

„A prečo Thor neskočí do tej mohyly pozrieť sa sám?“ zišlo mi na um. „Počkať... pokúsim sa hádať. Nechce pritiahnúť pozornosť. Alebo nám chce dopriať šancu stať sa hrdinami. Alebo je to drina a on musí čumieť na telku.“

„Úprimne povedané,“ pripustil Otis, „práve sa začala nová séria *Jessicy Jonesovej*.“

Tá koza za to nemôže, opakoval som si. *Tá si úder nezaslúži*.

„Fajn,“ prikývol som. „Keď príde Sam, preberieme stratégiu.“

„Neviem, či tu s tebou mám čakať.“ Otis si oblizol omrvinku z chlopne. „Mal som to spomenúť skôr, ale, vieš, niekto... alebo *niečo*... po mne ide.“

Vlasy na zátylku sa mi naježili. „Myslíš, že ťa to sem sledovalo?“

„Čo ja viem. Dúfajme, že ho zmiatlo moje preoblečenie.“

Tó určite, pomyslel som si.

Prebehol som pohľadom ulicu, no nebolo vidieť nikoho, kto by o nás prejavoval nejaký záujem. „A videl si niekoho alebo niečo?“

„Nie,“ priznal Otis. „Ale Thor má všetkých možných nepriateľov, čo nám chcú zabrániť, aby získal *kladinu* naspäť. Tým sa nepáčilo, čo ti tu rozprávam, najmä to posledné. Musíš Samirah varovať, že...“

LUP.

Odkedy žijem vo Valhale, zvykol som si na to, že sa z ničoho nič objavujú vražedné zbrane. Aj tak ma však prekvapilo, keď do Otisovej srstnatej hrude vletela sekera.

Vrhol som sa k nemu cez stôl, aby som mu pomohol. Ako syn Freya, boha plodnosti a zdravia, celkom slušne ovládam zázračnú prvú pomoc. No stačilo sa Otisa dotknúť a vedel som, že je po ňom. Sekera mu preťala srdce.

„Och, dočerta.“ Otis kašlal krv. „Teraz... jednoducho... zomriem.“

Hlava mu klesla dozadu, klobúk sa odkotúlal na chodník. Žena, ktorá sedela za nami, zjačala, akoby si až teraz všimla, že so mnou pri stole nesedí rozkošné šteniatko, ale mŕtva koza.

Pátral som pohľadom po strechách. Podľa uhla dopadu sekery ju niekto musel hodiť zhora... no jasné. Zachytil som záblesk pohybu, práve keď útočník mizol z dohľadu – postava v čiernom, v akejsi kovovej prilbe.

Takto sa skončilo moje pokojné posedenie s kozou pri šálke kávy. Strhol som si z retiazky na krku čarovný príviesok a uháňal za tým zabijakom kôz.